

Învierea Domnului

Duminica Paștelui - Lecturi : Fapte 10,34-37-43 ; Psalmul 117 (118) ; Coloseni 3,1-4 : Ioan 20.1-0

« Dacă ai înviat împreună cu Cristos, caută cele de sus, unde Cristos șade la dreapta lui Dumnezeu».

Meditație vincentiană

Cuvintele cheie din lecturile de astăzi sunt: înțelegerea, credința și transformarea.

Ucenicii nu au înțeles și erau înspăimântați de ceea ce s-a întâmplat. Erau supărați pentru că cel pe care l-au urmat timp de trei ani și căruia s-au consacrat trup și suflet, iată că a murit. Se pare că totul s-a terminat. În evanghelie îl vedem pe Petru care nu înțelege ce s-a întâmplat cu moartea lui Cristos și de aceea nu crede imediat în înviere. « În general, în evanghelii, Petru reprezintă ucenicul încăpățânat, pentru care moartea înseamnă eșec și refuză să accepte că viața cea nouă trebuie să treacă prin umilința crucii. De mai multe ori, el este ucenicul care înțelege cu dificultate valorile propuse de Isus, gândește după logica lumii și nu înțelege că viața cea veșnică și adevărată se naște din cruce. În modul său de gândire, Isus a pierdut, pentru că a insistat – în ciuda logicii – să slujească și să-și dăruiască viața. După părerea lui, dăruirea și devotamentul nu pot conduce la succes, ci la eșec; din această cauză a murit Isus și totul s-a terminat. Eventuala învierea a lui Isus este așadar, pentru el, o ipoteză absurdă și fără sens. (1)

Nu suntem și noi de multe ori în această situație? Nu înțelegem logica lui Cristos pentru că nu se potrivește cu logica lumii. Și noi credem că: dacă Isus a murit și a pierdut, atunci totul s-a terminat. Mă consider mai bun pentru că mă sacrific pentru ceilalți și dacă nu câștig în fața celorlalți înseamnă că și eu am pierdut și totul s-a terminat!

De aceea în lectura a doua sfântul Paul ne spune că trebuie « să căutăm cele de sus și nu cele de pe pământ ». De aceea nu putem înțelege mântuirea crucii doar cu logica de pe pământ. Dacă nu ne liberăm de ea nu vom înțelege Învierea (care la început ne pare lipsită de logică).

Pentru a fi mai aproape de Isus, « celălalt ucenic » înțelege ce s-a întâmplat și crede.

« Celălalt ucenic » se identifică cu Isus, îl iubește pe Isus. A înțeles logica lui Isus, că moartea (dăruirea) pe cruce este de fapt viața și succesul: el « a văzut și a crezut ». Pentru el totul are sens (Isus trăiește) și pornește împreună cu Isus ca să-l întâlnească.

Toate acestea nu ne arată că Petru ar fi un păcătos (dimpotrivă, el este cel care a fost ales, cu slăbiciunile sale, să fie « piatră de fundație »). Ci ne arată că Dumnezeu ne înțelege atunci când noi nu-i înțelegem logica, pentru că suntem oameni; El este deschis să ne primească atunci când o înțelegem și începem să credem.

În mod vădit, ucenicii devin « oameni noi ». În momentul în care Petru și ceilalți ucenici au crezut, ei au început să-și asume în mod clar misiunea de oameni noi, gata să facă totul ca să-l urmeze pe Isus: să mărturisească viața, moartea și învierea lui. Din acest moment Petru poate spune cu convingere: « că oricine crede în el primește iertarea păcatelor prin numele lui », este sfințit.

Apostolii au mărturisit moartea și învierea lui Cristos deși mulți se îndoiau. Isus i-a iubit cu o dragoste nemărginită; nu le-a reproșat nimic, dar a avut încredere în ei că vor duce misiunea la bun sfârșit. Dacă Isus se comportă așa cu ucenicii, să ne închipuim ce poate face cu vinčențianul care renunță la propriul confort și merge să-l viziteze pe cel sărac având certitudinea că merge să-l întâlnească pe Isus înviat și nu pe Isus mort.

Vinčențianul merge să-L întâlnească pe cel sărac pentru a-i duce viață, speranță și iubire; își va împărtăși credința cu cel sărac arătându-i că înțelege logica de sus chiar dacă are picioarele pe pământ. Logica pământească l-ar împiedica să renunțe la propriul confort; credința în cele de sus însă îl obligă să renunțe la sine și să alerge spre nevoiaș cu aceeași viteză cu care « celălalt ucenic » s-a dus la mormântul lui Isus. Ajungând la cel sărac el înțelege și crede că vizita sa reprezintă mai mult decât o bucată de pâine, ci mărturisește moartea și învierea lui Cristos. Întorcându-se de la cel sărac, vinčențianul este transformat la fel ca celălalt ucenic care s-a transformat după ce a văzut mormântul gol; lăsându-l pe Cristos în inima celui sărac înțelegem că nu mai suntem noi-înșine, căci îl purtăm în noi pe același Cristos. Devenim « oameni noi ».

Traducere: sora Magdalena